

Lyla Sage

Done and Dusted

Rebel Blue Ranch

Översättning Ida Ingman

Lovereads

Lovereads, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.lovereads.se
info@lovereads.se

Copyright © Lyla Sage 2023
Swedish translation rights arranged with
Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved
Originalalets titel: Done and Dusted
Översättare: Ida Ingman
Omslagsillustration och design: Austin Drake
Omslagsanpassning: Malin Tegendal
ISBN 978-91-90030-38-7
Tryckt hos ScandBook, EU 2025
Första tryckningen

*Till Leo. Min highwayman, mitt solsken och min enda regndroppe.
Jag saknar dig varje dag.*

DUSTED/D-UHST-ED/ (WESTERNSLANG): VERB.

Att bli avslängd från en häst.

1

EMMY

”Jag svär Clementine Ryder, om du tänker sitta och sura hela kvällen skjutsar jag hem dig igen”, sa Teddy.

”Jag surar inte!” protesterade jag, trots att jag verkligen gjorde det. Att vara hemma hade den inverkan på mig. Precis som Teddys användning av både mitt för- och efternamn. För allvarligt, vem döper sin dotter efter en frukt?

Teddy tog utekvällar på allvar, och när Teddy menade allvar gick det inte att komma med några invändningar. Vanligtvis hade jag ingenting emot det. Teddy var min bästa vän. Hon kände mig bättre än jag kände mig själv och visste vad jag behövde innan jag gjorde det. När jag i morse hade fattat beslutet att packa ihop alla mina saker, göra slut med min pojkvän med en post-it-lapp på frysen och sluta med barrelracing, körde jag fyrtioåtta mil till hennes hus i vår lilla hemstad.

Jag hade inte ens tagit in och packat upp sakerna från min pickup än, de var fortfarande kvar ute på Teddys uppfart.

Jag kände igen grusvägen som vi körde längs och önskade genast att jag var tillbaka i min bil.

”Devil’s Boot? Menar du allvar?” frågade jag. Jag visste att det inte fanns särskilt mycket att välja på i Meadowlark, men Devil’s Boot var ett ställe som jag helst ville undvika. Risken att jag kände precis alla som skulle vara där var farligt hög.

Min pappa och mina bröder visste inte om att jag var hemma än, jag ville inte att de skulle få reda på det riktigt än.

"Ja, Devil's Boot. Det är kul och avslappnat", förklarade hon. "Och du behöver något kul och avslappnat, Emmy." Hon hade säkert rätt, men Teddys definition av kul hade historiskt sett inte riktigt sett ut som min.

"Vet du vad som är kul?" frågade jag. "Vin och ..."

Teddy avbröt mig och avslutade meningen åt mig.

"Vin och *Sweet Home Alabama* är kul. Du har rätt", sa hon. "Men Emmy. Du har suttit i din lägenhet i Denver och druckit vin och kollat på *Sweet Home Alabama* i en månad. Exakt varje gång jag ringde dig på Facetime hörde jag i bakgrunden hur Patrick Dempsey blev dumpad vid altaret, och jag kunde se hans tårfyllda blåa ögon för mitt inre, men det finns faktiskt en gräns för hur mycket man står ut med."

"Det är den bästa scenen i hela filmen", protesterade jag. "Den krossar ens hjärta *och* lagar det igen."

Teddy la handen på hjärtat.

"Jag förnekar inte att *Sweet Home Alabama* har sina fördelar", sa hon. "Det skulle jag aldrig göra. Jag säger bara att det finns en anledning till att du kom hem i stället för att titta på den en trettioandra gång."

Fan. Jag hatade när hon hade rätt.

"Okej", erkände jag. "Men du får betala varje runda."

Teddy skrattade.

"Du tänker för smalt. Varför ska jag betala för dina, eller mina, drinkar, när jag vet att det finns minst ett dussin män på Devil's Boot som mer än gärna bjuder oss båda?"

"Du överskattar min förmåga att övertala det manliga könet", sa jag.

"Och du underskattar min", sa Teddy och blinkade. "Dessutom", tillade hon, "är du Clementine Ryder, mästare inom barrelracing, som dessutom kommer från Meadowlarks mest älskade familj. Folk kommer antagligen att bråka om vem som får bjuda dig, och mig i egenskap av ditt sällskap, på en drink."

Jag fnös irriterat.

Teddy gav mig ett vinnande leende.

”Det var nästan tio år sedan du åkte iväg till college och de gånger du varit tillbaka har du bara träffat mig och din familj”, fortsatte hon. ”Du gick från att vara Meadowlarks älskling till att bli Meadowlarks mysterium. Folk kommer att bli glada att se dig.”

Teddystannade bilen. Jag tittade ut genom fönstret på passagerarsidan, på den välbekanta grustäckta parkeringen. Den var full. Det var klart, det var ju fredagskväll i Meadowlark, Wyoming.

Varför kunde jag inte ha väntat till på måndag med att packa ihop mitt liv i Denver och sticka hem?

Devil’s Boot var en av Wyomings äldsta barer och den låg precis i utkanten av Meadowlark. Den var så avsidet att besökarna nästan uteslutande kom från trakten. Utifrån såg den inte mycket ut för världen. Den såg fan inte mycket ut för världen därinne heller. Det var ett gammalt trähus byggt i klassisk saloonstil. Färgen på väggarna flagnade, det fanns ett överflöd av neonskyltar och ovanför dörren hängde en plywoodskiva med en sprejmålad cowboystövel med en treudd i. Det stod faktiskt inte ”Devil’s Boot” någonstans därinne: inte på dörren, inte på ölglasen, ingenstans. Det hade alltid bara varit den där enda stöveln och treudden.

Trots att vi fortfarande satt kvar i bilen hörde jag bandet. De spelade en Hank Williams-cover. Klockan var bara nio, så de skulle fortsätta med countryklassiker ända tills gästerna krävde några nyare hits som de kunde dansa och sjunga till. Jag höll tummarna att Teddy och jag skulle ha åkt då.

Men det var egentligen inte särskilt troligt.

”Du.” Teddys ton var mjuk. ”Om du verkligen inte vill vara här så kan vi dra, men jag kan inte tänka mig något jag hellre skulle göra än att tillbringa min bästa väns första kväll hemma på ett ställe som vi båda älskar i hemlighet.” Jag älskade verkligen det här stället, om än motvilligt. ”Vi har alltid kul här. Det är låg risk, hög avkastning.”

Jag suckade. En liten del av mig var ... glad att vara på Devil's Boot. Att vara hemma.

Och en ännu mindre del visste att Teddy hade rätt. Vi skulle ha kul, folk skulle vara trevliga och vi skulle antagligen inte behöva betala för drinkarna. Det var det som var grejen med Meadowlark, det var förutsägbart. Bekvämt till och med. Och det var två saker jag behövde just nu.

"Hur vill du göra, Emmy?" frågade Teddy.

Jag såg på henne.

"Jag vill stanna", sa jag. Och jag menade det.

Teddys leende utstrålade så mycket energi att det hade kunnat driva hela Meadowlark, och alla omkringliggande områden. Teddy tog min hand och kramade om den.

"Det är min tjej det. Nu gör vi det här."

Djupa andetag, Emmy. Jag drog i dörrhandtaget, öppnade dörren på passagerarsidan lite grann och puttade till den ordentligt. Hennes Ford Ranger från 1984 hade vissa egenheter, och knappt fungerande dörrar var en av dem.

Så fort mina stövlar träffade marken började klumpen i min mage lösas upp. Det var något trösterikt med det ljudet. Känslan av gruset under mina sulor påminde mig om att allt skulle bli okej. Den var välbekant. Allt hade känts så obekant på senaste tiden, men inte det här. Inte mitt hem.

Efter att ha ägnat så mycket tid åt att planera min flykt från Meadowlark visste jag inte hur det skulle kännas att komma tillbaka. Jag hade åkt hit på högtider, födelsedagar och vissa helger, men det här kändes mer permanent. Jag trodde att jag skulle känna mig fast precis som för flera år sedan.

Men det gjorde jag inte. Det kändes underbart normalt.

Jag tog ett djupt andetag av den svala kvällsluften. Det kändes som att luften jag andades in tryckte undan tyngden som vilat över mitt bröst.

Jag hörde hur Teddys stövlar kom runt till min sida av bilen just som jag slog igen dörren.

"Fan, Ryder", sa hon. "Jag hade nästan glömt hur snygg du är."

Jag log. Ett äkta leende.

Jag älskade att få komplimanger från Teddy för jag visste att hon menade dem. Teddy var uppriktig, passionerad och kärleksfull. Hon sa aldrig något hon inte menade.

”Jag kommer redan följa med dig hem i kväll, Andersen. Du behöver inte ge mig några komplimanger”, sa jag och krokade arm med henne. ”Vi blir ett bra par.”

Och det var sant.

Teddy och jag hade varit oskiljaktiga ända sedan hennes pappa började arbeta på min familjs ranch för över tjugo år sedan. Även om vi tillbringat de senaste fyra åren efter college i olika städer hade vi pratat nästan varje dag, och Teddy hade kört de åtta timmarna till Denver minst fyra gånger om året. Jag hade tur som hade en vän som hon, den sortens vän som de flesta bara kunde drömma om.

När jag dök upp på hennes uppfart tidigare i dag hade jag hela mitt liv i min pickup. Hon gjorde inte en min. Hon frågade inte om lägenheten, pojkvännen eller karriären som jag hade lämnat bakom mig. Hon bjöd bara på ost och cola light och lät mig sitta i hennes soffa och tycka synd om mig själv i några timmar. Sedan slog hon ihop händerna, vilket var hennes sätt att säga att vi skulle gå vidare, och bad mig gå till hennes garderob och hitta något att ha på mig, eftersom vi skulle gå ut.

Det slutade med att jag tog på mig ett vitt linne, som var delvis dolt under min älskade fårskinnsfodrade jeansjacka, och en svart sidenkjol från Teddys garderob. Slitsen gick lite högre än vad jag var van vid, upp till mitten av låret, men jag älskade hur den fick mig att känna mig. Sensuell. Jag hade på mig svarta cowboystövlar som aldrig skulle hamna i närheten av en häst, men som passade perfekt för en utekväll.

Teddy hade på sig en svart, kortärmad magtröja och ljusa blåa jeans som såg ut som om de var gjutna efter hennes kropp. Det kopparfärgade håret var uppsatt i en hög hästsvans som studsade när hon gick.

”Är du redo, gumman?” frågade hon.

Jag tog ännu ett djupt andetag av den svala Wyoming-luften.
Det blir bra, Emmy, tänkte jag för mig själv. Du har inte fötterna i stigbyglarna längre. Du står på fast mark.

”Jag är redo.”

2

EMMY

Att gå över tröskeln till Devil's Boot kändes som att sätta på sig sina favoritjeans. Det var som att allt bara ... passade. Det var mörkt och sjabbigt och luktade gammal cigaretttrök. Att röka inomhus blev olagligt i Wyoming 2005, men det var ingen som sa något om någon tände en cigg på Devil's Boot ibland.

Det var ett riktigt sunkhak trots allt, som bara lystes upp av ett svagt gult ljus bakom baren, strålkastarna på scenen och en rad olika neonskyltar.

Det var verkligen något särskilt med en neonskylt som skar igenom mörkret.

Min favoritskylt var av en cowboy som red på en ölflaska som om den vore en tjur, och den satt ovanför mitt favoritbord i hörnet. Jag tror inte att jag någonsin sett Devil's Boot i dagsljus och jag tror inte att jag ville göra det heller. Allt kändes mer mystiskt när det badade i neon.

Och alla såg bättre ut också. Det var det som ställde till det för alla inne på Devil's Boot.

Efter några steg kände jag hur stövlarna började klibba fast vid golvet, eftersom de antagligen hade turen att få smaka på lite whisky någon spillt för trettio år sedan, medan Teddy och jag gick mot mitt hörn med neoncowboyen.

”Okej, ska vi köra klar eller mörk sprit i kväll?” frågade Teddy.

”Klar”, svarade jag och visste att vi hade två val på det här stället: vodka eller tequila. Och det fanns ingen tvekan om att Teddy skulle välja tequila.

”Då blir det tequila”, sa hon. Vissa saker förändras aldrig.

Det var inget som kunde jämföras med den välbekanta känslan när man umgicks med folk man älskade, och jag älskade Teddy så oerhört mycket.

”Stanna här och fortsätt se sexig och mystisk ut, så går jag och hämtar vår första runda”, ropade Teddy över bandet.

”Tequila soda, okej?” Om jag inte förtydligade det visste jag att hon skulle komma tillbaka med två shots. Var. ”Vi börjar lite försiktigt.”

Teddy himlade med ögonen och rörde sig mot baren.

”Okej då. Tequila soda. Till att börja med.”

”Med extra lime, tack!” ropade jag efter henne. Hon viftade med handen utan att vända sig om för att visa att hon hade hört.

Jag tog av mig jeansjackan och hängde den på stolsryggen innan jag slog mig ner och såg mig omkring.

Jag kände igen några av stamgästerna: George, Fred, Edgar och Harvey. Jag tror att de hade kommit hit varje kväll sedan tidernas begynnelse, minst. Deras lilla gäng brukade ha en femte medlem, men Jimmy Brooks hade gått bort några år tidigare. Ingen satte sig någonsin på deras platser, till och med Jimmys var fortfarande tom. Jag undrade om någon någonsin skulle vara vågad eller dum nog att försöka. Männen var gamla, men det betydde inte att de inte skrämde skiten ur folk.

Teddy tog sig fram till baren och svingade hästsvansen mot Edgar, säkerligen i ett försök att få honom att betala för våra drinkar.

Bandet gick vidare till en cover av Waylon Jennings ”I’ve Always Been Crazy”. Det stod ett gäng framför scenen och sjöng med i refrängen. Jag betraktade dem och deras villkorlösa glädje fick mig att le för mig själv.

”Emmy?” Jag slet blicken från de sjungande cowboyerna till ägaren till den djupa rösten.

”Hej, Kenny.” Jag mindes inte när jag senast sett Kenny Wyatt, kanske när jag gick ut high school, men jag kände igen honom direkt när han stod framför mig. Hans askblonda hår var kortklippt och han hade ett vältrimmat skägg som jag aldrig skulle ha föreställt mig honom med. Kenny var mer känd för att ha varit quarterback i Meadowlarks high school-lag, men han hade också varit Emmy Ryders dejt på examensbalen.

”Vad kul att se dig”, sa jag när jag reste mig upp för att ge honom en snabb kram. Han tog mig i sin famn och kramade om mig hårt. När jag rätade på mig igen lät han armen ligga kvar runt min midja, så jag lät en hand vila på hans axel också. Jag antar att jag fick ta seden dit jag kom.

”Fan, Em. Det var inte i går. Jag trodde att du var på väg ut på rodeotouren nu.” Det trodde säkert rodeoförbundet också.

”Jag har tagit en paus”, sa jag och påbörjade talet som jag hade övat in under hela bilresan från Denver till Meadowlark. ”Jag har tävlat länge nu, så jag tänkte att jag skulle umgås lite med familjen. Dessutom saknar jag verkligen ranchen.”

Han kramade om min midja. Jag hatade det inte.

”Din pappa och dina bröder driver en ordentlig verksamhet däruppe. De är säkert glada att du är tillbaka.” Ja, det skulle de säkert bli. När de fick reda på att jag var tillbaka. ”Hur länge ska du vara här?” *För alltid antagligen*, tänkte jag för mig själv, med tanke på att jag inte ens klarade av att sätta mig i sadeln just nu. För någon som hade ägnat hela sitt liv åt ridning var det en mardröm att inte kunna sätta sig på en häst på grund av en mental blockering efter en skada. Jag visste att om jag ville komma upp på hästryggen igen, även om det inte var för att tävla, var det i Meadowlark och på Rebel Blue som jag måste börja.

”Åtminstone i några månader”, sa jag och försökte låta entusiastisk, men inte så entusiastisk att det lät falskt. ”Det känns skönt att vara hemma.”

Kenny log mot mig. Ett stort, varmt, äkta leende.

”Det är verkligen kul att se dig, Emmy. Och du ser bra ut. Riktigt bra ut.” Jag kände att jag blev knallröd om kinderna.

Kenny hade alltid varit bra på att snacka. När han tittade på mig så här, som om han hade väntat på mig all den här tiden, och det dessutom märktes att han var uppriktig, fick jag lust att springa och gömma mig.

I stället log jag till svar och sa "Det är kul att se sig också, Kenny."

"När du är här borde vi träffas..." Kenny tystnade när bandet plötsligt avbröt "Good Hearted Woman" väldigt slarvigt. En förvirrad tystnad föll över baren och alla väntade på vad de skulle göra härnäst.

Efter några sekunder spelade gitarristen de första tonerna i – nej, herregud – "Oh My Darlin' Clementine".

Det fanns bara två personer som tyckte att det var roligt att plåga mig med den låten varje gång jag kom in i ett rum. Den ena var min storebror, Gus, men jag visste att han inte ens befann sig i Wyoming just nu. Det kunde bara betyda en sak. *Han* var här.

Jag såg mig argt omkring i baren och letade efter honom. *Den jäveln*. Gästerna på Devil's Boot började sjunga och gunga i takt, och många av dem log fånigt mot mig. Den här låten var som hela stadens interna skämt vid det här laget, och just nu kunde jag bara tänka på att jag ville hitta komikern.

Jag såg honom inte, men han måste vara här någonstans. Varför hade han ens kommit till Devil's Boot? Skulle han inte sitta hemma och bygga torn av ölburkar? Eller skjuta på whiskyflaskor?

Om han lyckats övertala bandet att sluta spela det de hade planerat befann han sig säkert nära scenen. Utan att tänka började jag gå i den riktningen. Jag fortsatte se mig omkring medan jag gick. Det var en dålig idé för en tjej som bara är stabil när hon sitter på en hästrygg.

Jag snubblade på mina egna stövlar och föll rakt mot något hårt.

Ett bröst.

En mans bröst.

Den mannens bröst.

Jag tittade upp på ägaren av bröstet, som hånlog självsäkert
mot mig.

Det var *han*.

Luke Brooks.